



הוא מתחיל לדבר, מהר. משפטים קטנים. שם נקודה חזקה בסגירת שפתיים והרחבת נחיריים. הקול שלו מוזר גם בדרך כלל, בגלל החומרים, אבל עכשיו הוא גבוה וחלול. אתה יודע מה זה ניאו. ניאו זה לא שם. זה קיצור של שניאור. שניאור, אומר לך. אבא שלי. שאיפה מהסיגריה, מבט הצידה ומשפשף את הפנים בעווית. אבא שלי. היה. לא פשוט היה. לא. אבל מה. כשהייתי חוזר מהמספרה. ראש מגולח, רק פאות בצדדים. ככה כמו ילד טוב. היה מסתכל עלי. ככה רק מסתכל. ילד יהודי, היה אומר. הולך לארון. היה ארון נעול. רק הוא. היה מוציא סוכריה. רק לי. שבוע הייתי אוכל אותה. אחרי שהיה גומר להרביץ. היה גומר את המכות, הייתי חוזר למיטה. מוצא הסוכריה. זה היה מחזיק אותי. חודשים הייתי מחכה למספרה. כשהיה צורח. ניאו בער, האישונים שלו היו מורחבים, וכולו רעד. אני ממוסמר לספסל, זעליג מרחוק שולח יד לכיס, מתעסק בפלאפון. חזר לסיגריה, התיז את העשן ורעד, הדבר הראשון אחרי שגילחתי ת'ראש, היה ללכת לשים שם את הקעקוע. חבר עשה. פתאום הוא נרגע. כמו שחתכו לו את החוטים שקשרו אותו למכונה שיצאה משליטה. אני שם תפילין פה, בחבדניק. שם פעם ב. ואחרי שאני מנשק את התפילין, אחי. אני שם נשיקה גם לסוכריה. הוא התרחק אחורה, לאט. תחזור לישיבה, הוא אמר ביידיש. תחזור. ונבלע בצל, בכניסה לחנות יודאיקה. זעליג אמר לי אחרי זה באוטו, ברוך הבא לכיכר, אה? הלכנו לאכול אחרי זה צ'ונט באלוז. בחור לידי אמר שהקישקע ממש טעים השבוע.